

4. Światło w restauracjach i cukierniach, opłacających pierwszą klasę akcyzy należy gasić nie później, jak o godzinie 12-ej w nocy; we wszystkich zaś innych zakładach tego rodzaju nie później, jak o godzinie 10-ej wieczorem.
5. Dla wewnętrznego oświetlenia zakładów publicznych, jak: restauracje, kawiarnie, cukiernie, hotele, pokoje umeblowane, teatry, pensjonaty, kluby, kinematografy, sale koncertowe i do tańca i t. p. dozwolone jest używanie światła elektrycznego w ilości 3 świec (lub 2,5 Watt) na 1 mt.² podłogi.
W przejściach i bramach powyższych zakładów dopuszczalne jest oświetlenie ogólnej mocy, nie wyżej, jak 100.świec.
6. W sklepach dozwolone jest użycie światła w ilości 4 świec (lub 3 Watt) na 1 mt.² podłogi.
Oświetlenie lokali sklepowych po godz. 7-ej min. 15 wieczorem dopuszczalne jest lampami o sile nie wyżej 16 świec (Watt) dla każdego oddzielnego pomieszczenia.
Oświetlenie okien wystawowych jest bezwarunkowo wzbronione.
7. W fabrykach, warsztatach, laboratorjach, szpitalach, aptekach i biurach nie ogranicza się wyraźnie zużycia elektryczności, wskazane jest jednak jaknajoszczędniejsze użycie tejże. W mieszkaniach prywatnych ilość światła nie może przewyższać 3 świec (lub 2,5 Watt) na 1 mt.² podłogi, liczba lamp w pająkach (żyrandolach) o ilości lamp ponad 3 winna być zredukowana do połowy.
8. Stałe oświetlenie korytarzy, schodów i ogólnych ustępów po godzinie 10 i pół wieczorem jest wzbronione.
9. Palenie lamp w pomieszczeniach, posiadających oświetlenie dzienne podczas dnia jest wzbronione.
10. Wykroczenia przeciwko przepisom niniejszego rozporządzenia karane będą grzywną do 3000 marek lub aresztem do 3 miesięcy.
11. Wszelkie przepisy wydane dotychczas w przedmiocie zużycia prądu elektrycznego na ziemiach b. zaboru rosyjskiego i austriackiego, sprzeczne z postanowieniem niniejszego rozporządzenia, tracą swoją moc obowiązującą.
12. Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.
13. Dozór nad przestrzeganiem powyższego rozporządzenia przekazuje się władzom administracyjnym 1 instancji.

Warszawa, dnia 3 listopada 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:
S. Wojciechowski.

504.

ROZPORZĄDZENIE

Ministrów Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych o wprowadzeniu obowiązku osobistych świadczeń wojennych.

Art. 1. Na mocy art. 3 ustawy o osobistych świadczeniach wojennych z dn. 25 lipca 1919 r. (Dziennik Ustaw 1919 r. № 67 poz. 401) z dniem ogłoszenia niniejszego wprowadza się obowiązek osobistych świadczeń wojennych dla obywateli polskich płci obojga w wieku od 17 do 50 lat:

- a) którzy byli lub są obecnie pracownikami kolei, poczty, żeglugi parowej, telegrafu, radjotelegrafu lub telefonu, rozumiejąc w tem zarówno personel urzędniczy, jak i techniczny,
- b) którzy choćby tylko czasowo w czasie wojny pozostawali w służbie wojskowej łączności którejkolwiek armji w charakterze oficerów, urzędników wojskowych lub szeregowych.

Art. 2. Powyższy obowiązek osobistych świadczeń wojennych nie dotyczy osób, pozostających w czynnej służbie wojskowej lub państwowej cywilnej, jako też zatrudnionych w charakterze pracowników lub funkcjonariuszów państwowych.

Art. 3. Władze administracyjne I instancji (starostowie, magistraty miast o własnym statucie, komisarze rządowi w Warszawie i Łodzi oraz komendant policji państwowej w Lublinie) mają niezwłocznie zestawić spisy imienne osób, podlegających powołaniu do osobistych świadczeń wojennych, w myśl art. 1 i 2 niniejszego rozporządzenia, poczem przekazać te spisy właściwym powiatowym komendom uzupełnień.

Art. 4. Władze wojskowe mogą również dokonać zestawienia wspomnianych spisów imiennych samodzielnie, w tym wypadku władze cywilne obowiązane są okazać im w razie potrzeby niezbędną pomoc i współdziałanie.

Warszawa, dnia 8 listopada 1919 r.

Minister Spraw Wewnętrznych:

S. Wojciechowski

Za Ministra Spraw Wojskowych:

Sosnkowski